

ning med nye faste Værker, hvormed selvfølgelig ikke blot menes Værker tillands, men ogsaa tilsjøs. Denne Tanke, som Udvalget nu har nedlagt i Dagsordenen, er saa paafjævnelsesværdig, at jeg, hvis der ikke var kommet andet Udbytte ud af denne Maanedes Samværen, for mit Vedkommende vilde anse det for at være noget af det Vigtigste, vi have udrettet her tillands. Det høje Ministerium kan ikke nogenfinde fortænke Folkets Repræsentanter i, at de ved enhver Sag tage det politiske Hensyn, som ligger i selve Sagen. Naar altsaa nogle Medlemmer herillands ere aldeles overbeviste om, at et hvilket som helst Forsøg paa at sætte nye Fæstninger omkring Kjøbenhavn er den rene, skjære og aabne Vei til at bringe Fjenden til at overfalde os, saa maa vi aldeles bestemt modsætte os saadanne, og det er nu min Overbevisning, at Alt, hvad der gjøres for at stifte nye Fæstninger paa Kjøbenhavns Kbhed, er den sikreste Vei til, at vi hurtigere miste vor Selvstændighed. Derfor maa man, saa længe man kan, modsætte sig dette. Saalænge vi have vor Frihed og Selvstændighed kjær, maa vi modsætte os, at Regjeringen nogenfinde faar Lov til at gjøre Kjøbenhavn til Fæstning, mere end det nu er. Her er Begyndelsen gjort, idet det er udtalt af den ærede Ordfører, at det Forsvar, man tilsigter ved de flydende Forter, kun er noget Midlertidigt. Hensigten er, at Kjøbenhavn skal være en aaben By, og at man kan faae hele Landet til at gaa ind paa alle de Midler, der skulle anvendes for at faae Kjøbenhavn som Residens- og Hovedstad sikret paa anden Maade, ved at faae Materiellet flyttet et eller andet Sted hen. Dette vil man langt lettere kunne faae; men at udsætte Kjøbenhavn, hvor vi have offret alt paa at gemme vore bedste Mindesmærker, for en Krigs Tilfælde, faar man aldrig nogenfinde Danmark til. De Herrer tale, som om der slet ingen Fremgang var i Verden, som om der virkelig ikke skulde være en Tilblivelse i Folkene til at faa en Hovedstad som Kjøbenhavn, der indeslutter saamange Mindesmærker, som det vilde være en Skændsel for Civilisationen, at lade gaa tilgrunde. Det kan dog ikke tænkes, at man virkelig blot for et Dieblits Indfalds Skyld i en Krig skulde lade det gaa op i Luer. Der er en Tilblivelse i Folkene til at agte paa saadanne Skatte, og saadanne Fremstridistanter skal man ogsaa tage med, saasnart der er Tale om at komme ind paa slike Beskræbelse, som dem, Regjeringen vil have os ind paa. Det er givet, at en Regjering, naar den vil forsvare sit Standpunkt, opstiller alle mulige Danfæstninger for at gennemføre det modsatte Standpunkt. En af de tyndigste Mænd, ikke blot med Hensyn til en enkelt militær Sag, men med Hensyn til, hvorledes det Militære og Fædrelandets Vel skal samles, nemlig afspøde Oberst Tscherning, har i sin Tid klart og tydeligt udtalt i Rigsraadet, at man, naar man ærlig fra Kjøbenhavn vil flytte Krigs-

haavnen og Materiellet, vil man ikke blot have Omkostninger derved, men man vil ogsaa have Indtægt derved, idet man kan lade disse Steder gaa over i Privates Eie. Hvis vi nu havde en Regjering, der saae Tingene fra dette Stæde, vilde det Rimeligste være, at den greb den første den bedste Leilighed til paa en eller anden Maade gennem sin Udenrigsminister at kundgjøre for hele Europa, at den i Samklang med hele det danske Folk opgav den hele Besættning om Kjøbenhavn. Naar det var fæst, vilde selvfølgelig Kjøbenhavn af Alle være at betragte som en aaben By, og Ingen vilde da under et Sammentød med Magterne falde paa at komme herind; det er den Slags Handlinger, vi først og fremmest skulle se fra Regjeringens Side. Både Ordføreren for Udvalget, Ordføreren for Mindretallet og adskillige af de andre Talere, ja selv begge de ærede Miniistre, som have haft Ordet, have tilfældigvis nævnet saamange Enkeltheder, at jeg, naar jeg ville pille disse sammen, deri vilde have de allerbedste Midler til at have den Opfattelse, jeg mener er den rigtige. Der er talt om, at Flaaden ikke kan gavne os, som den nu er, og deri er jeg ganske enig, men man vil jo ikke gaa ind paa den Slags Flaade, som kan gavne os. Adskillige af de ærede Sagkyndige, — og blandt dem vil jeg være saa høflig at regne den ærede Krigsminister — have faaet deres Opdragelse i Militærvesen paa en Tid, da Danmark var noget ganske Andet, end det nu er. Deres Ungdom er gaaet hen under Forestillinger, hvorover der nu er slaaet en tyk Streg ved Begivenhederne, og derfor kunne de ikke løsrive sig fra de Paragrafer, som de i deres Ungdom have lært. Krigsvesenet i Danmark er nu for Liden saaledes, at al Tale af en broutende Søofficer maa slaas fuldstændig til Jorden, idet vi ikke mere kunne forsvare os tilsjøs. Denne sørgelige Kjendsgjerning er indtraadt i vore Dage, den er til dels Frukten af vor egen Politik, men det er nu saaledes. Der kan altsaa aldeles ikke med Hensyn til Flaaden være Tale om, at man kan forsvare sig med den, men den eneste Hensigt, som der nu kan være med den, er under saefulde Omstændigheder ved Hjælp af hurtigseilende Skibe at holde Forbindelsen vedlige mellem vore Der og Zylland. Det er den eneste fornuftige Tanke og Hensigt, man nu kan have med Flaaden. — Forøvrigt maa jeg paafjæmme den Tone, hvori den tidligere Forhandling er ført, men i en Henseende maa jeg tillade mig at bemærke, at det ser ud, som om det, der egentlig ligger paa Bunden af vor Stilling, slet ikke kommer frem, men dækkes af en i det Hele taget høflig Tone, som kun retter sig mod Enkelthederne i Betænkningen og mod Enkelthederne i Ordføreren's Udtalelser. Naar der imidlertid i et saadant Foredrag, som det, vi hørte af den høitærede Conseilspræsident, kan forekomme en Uttring som den, at det næsten ser